

ČAJ

Pro chvíle pohody

PROSINEC 2015

Časopis Autorů Jičínska

Neairo,
svěžesti mládí,
proháněje kočár po obloze,
zřel jsem Tě
tisíce rán po sobě zívát
na jižním cípu Trinakie.
Znavuje Tě má chvála,
či Tvá vlastní krása?
Půvabnější dvojče Afrodity,
Slunce mého života,
jediné.

Kristýna PETIŠKOVÁ

111

Vážení čtenáři,

rok se s rokem sešel a advent klepe na brány našich srdcí.

A s ním přichází i letošní poslední číslo ČAJe,
aby přispělo k vánoční náladě a naladilo Vás
do vstupu do roku 2016.

Na vánoční oslavu jsem jako hosta přizval
mladou autorku **Kristýnu Petiškovou**.

Vítězku letošního ročníku soutěže Trutnovský drak jsem potkal
právě na vyhlášení v květnu a její tvorba mě zaujala.

Jsem rád, že se Vám představí zajímavou povídkou

„(Mi)nervy v čokoládě“, svědčící o jejím tvůrčím talentu.

„Mám radost, pokud lidem přinášíme radost!“ přiznal se mi
Oldřich Němec,

který právě na počátku příštího roku oslaví kulaté životní jubileum,
a tak se v rozhovoru ohlížel za svým dosavadním životem a kul
plány, neboť rozhodně „šedesátkou“ život nekončí.

Oldřichovi jsem nachystal malý vánoční dárek,
jeho povídku - hřích mládí **„Udělal jsem pořádek“**.

Regionální autoři přispěli také ke sváteční atmosféře,
a to **Dana Beranová** básněmi **„Rodokmen“** a **„Dvě srdce“**,
Václav Teslík básní **„Pohanský malíř.“**

Renáta Šťastná přidala povídky **„Ve dvou“** a **„Sběratelství.“**

Přeji Vám příjemné počtení, ale také hodně zdraví, pohody,
optimismu a naděje, necht' jsou Vaše poslední dny končícího se roku
plné setkávání s lidmi, se kterými je Vám dobře.

A úspěšné vykročení do roku 2016,
kterým Vás opět bude provázet
Časopis autorů Jičínska pro chvíle pohody!

Váš Václav

HOST ČAJe:

Kristýna Petišková

narozena 18.2.1995 v Praze

Literární úspěchy: 1. cena za nejlepší text s dračí tematikou a zároveň 2. cena v kategorii próza 19-30 let s povídkou “Dobrodružství Pana Tichého” (publikovaná online v Trutnovinkách: <http://trutnovinky.cz/napsali-nam/2015/kveten/povidka-mlade-literatky-z-pece-dobrodruzstvi-pana-ticheho/>) 2015, 5. místo v soutěži Trutnovský drak s krátkou divadelní hrou “První trutnovská defenestrace” 2012

Kromě vypisování náplní propisek a devastování počítačové klávesnice se věnují hře na klarinet a divadelní vědě, od kterýchžto oborů si na Bard College ve státě NY, kde studují, slibují tituly BcM a BcA. Přehnanou slabost mám též pro kaktusy, divokou přírodu, kulturu antického Řecka, ruskou literaturu od romantismu po realismus, světovou fantasy a sci-fi literaturu, dětskou prózu ve stylu

knih Michaela Endeho nevyjímaje, psychoanalýzu, humanismus a duchovno, pro potrhle lidi, esoteriku, psychosomatiku, alternativní medicínu, a zdravou veganskou stravu. (Pozn. výčet je vybrán spíše dle chronologického sletu myšlenek v mysli, ne na základě priorit)

Kristýna PETIŠKOVÁ: (Mi)nervy v čokoládě

Probuzena migrénou, spolehlivým budičem řinčícím dennodenně za pět čtyři namísto kovového budíku, Minerva zlostně otevřela oči. Pravým ukazováčkem si z nich vyšťourala ospalky. Odcvrkla je z okna Olympského paláce na dosud spící pozemskou havěť. Pořádně si pohrát na tom chamtivém plešounovi, prodavači oliv, na Monastirakiho náměstí, to by mě hned migréna přešla, bleskla Minervě hlavou spásná myšlenka. Hélios jí vždycky ve všem vyšel vstříc. Určitě kvůli ní nechá vyjít Slunce dříve i tentokrát. škala a teleportovala se přímo do Héliovy ložnice. Helios tam, leže zahrabán až po bradu v peřinách, poklidně snil o své nymfě Neaiře. Ruka Neairy mu ve snu právě hladila jeho ohnivé kučery, když se u přídi postele ozvalo Minervino vzteklé zakokrhání: „To všechny zase necháš až do oběda vyspávat, když víš, že já spát nemůžu? Vstávej a mazej do kočáru, ať už Slunce vyžene všechny líný spáče z postelí! Nemůžu se na ty uchrápaný obličej koukat!“ Neaiřiny prsty stihly naposledy pročísnout ohnivou hřívu boha Slunce. Sen se pomalu rozplýval. I něžné prsty pomalu splývaly s neviditelnem. Héliovy rty chtěly prsty zadržet polibkem, ale jako by políbily fata morgánu. V naději, že jim spanilá nymfa nezmezí docela, otevřely se a v rychlosti pronesly ódu na Neaiřinu krásu:

*Neairo,
svěžesti mládí,
proháněje kočár po obloze, zřel jsem Tě
tisíce rán po sobě zívát na jižním cípu Trinakie.
Znavuje Tě má chvála, či Tvá vlastní краса?
Půvabnější dvojče Afrodity,
Slunce mého života,
jediné.*

Neaira si něžná slůvka ještě vyslechla, ale vzápětí zmizela docela. Óda

od boha Slunce ji nejspíš dostatečně nezaujala. A protože sen už špatnému, božskému básníkovi nesliboval žádnou rozkoš, polospící Hélios pomalu obrátil svou pozornost k přídí postele. Minervin hlas byl průraznější než řinčení všech budíků světa. Kéž bych byl hluchý. Neslyšel bych Minerviny povely a Neaira by mi alespoň ve snu padla k nohám, pomyslel si. Ale bohužel. Hélios byl bůh a boží byl i jeho sluch. Vyhrabal se zpod peřin a posadil se na okraj vysoké postele. Nohy mu visely ve vzduchu. Odkášlal si noční hleny a vyplivnul je na podlahu. Minerva ho zhnuseně pozorovala. Hélios to samozřejmě udělal naschvál. Šibalsky se pousmál a konečně promluvil.

Hélios: Měla bys s tou migrénou něco dělat, Mino. Takhle to dál nejd–

Minerva: Cože? Jaká migréna? Myslíš, že jsem tu kvůli sobě? To si vůbec neuvědomu–

Hélios: Nech mě domluvit, pro Dia. Včera po setmění jsem parkoval kočár ve stáji a stál tam naštvanej Zeus. Seřval mě za to, že nechávám Slunce vycházet tak brzo. Nemůže si kvůli tomu pořádně dáchnout. Měl strašný kruhy pod očima a vypadal dost zdrchaně. Vyděsilo mě to, a tak jsem mu slíbil, že už se to nestane. Takže, Mino, Slunce dneska vyjde, až vstane Zeus. Musíš se s tou svojí migrénou vypořádat jinak.

Chvilí se nic nedělo. Minerva dumala, jak Héliovi odpovědět a přitom neztratit svoji hrdost. Přinutíš Héliu, aby udělal něco proti Diově vůli?, tázala se v duchu sama sebe. Ne, to by byl nadbožský úkol. Půjdu rovnou za otcem. Zahraju před ním srdceryvnou scénu, však on poleví, odpověděla si. Vyčítavě pohlédla na Héliu. Mlčky. Jen si to trapný ticho vypij až do poslední kapky, lotře!, zařval na Héliu její vnitřní hlas. Minerva zmizela z Héliova pokoje, tak jako před chvílí Neaira z jeho snu. Hélios se vítězně pousmál. Se zavřenými víčky se znovu vydal na cestu za Neairinou snovou krásou. Ze snů ho již nikdo nevyruší a on Neairu jistě lapí do své pomyslné pavučiny.

Olympský palác tiše spal. Jen v severním křídle se otrásaly podlahy vzteklým dupotem Minervy. Nesmyslně útočila na svého ráčkujícího otce Dia.

Minerva: Měl bys mi vyjít vstříc. Sám moc dobře víš, jak mě ta hlava bolí! Jestli mi nedovolíš vzbudit Héliu, abych se mohla vybit na tom prodavači Anakletovi, nenechám tě na pokoji. Nic jinýho mi od bolesti neuleví. Kam to civíš, co? Pro Dia, odpovíš už konečně?

Zeus: Miner-rvo, dítě mé, chápu tvoji beznaděj. Kdyby mi tenkráté Héfaiostos neulevil od mých migr-rén, byla by ses nikdy nebyla zr-rodila.

Zůstala bys uvězněna uvnitř mé hlavy a já bych zůstal v zajetí své bolesti.

Minerva: Snad mě nepodezříváš, že jsem těhotná? Já bych svého milence nikdy nespolkla, víš! Jak jsi to jen mohl mamince udělat! Zrůdo!

Zeus: Miner-rvo, dr-rahoušku, bylo to pr-ro bezpečí nás všech.

Minerva: Nás všech? Ty si dneska hraješ na vtip? Kostým ti moc nesedí. Nás všech! Vždyť ses bál jen o svůj vlastní kejhák! Občas se stydím, že mě porodila hlava takového zbabělce! Plivnout na tebe! A ještě tě mít pořád v hlavě. To jsem po tobě nemohla zdědit něco jiného? Třeba lhostejnost k nejbližším?

Zeus: Miner-rvo, dcer-ruško, stejně by ses měla ujistit, že nejsi těhotná...

Minerva: To víšzejo, chytrá kebulko. Jako bys neznal dějiny budoucnosti. Jediný neposkvrněný početí přijde až s Kristem!

Zeus: Vždyť já tě škádlím, Miner-rvičko. Zařídil jsem ti na dnešek vyšetření u Asklépia v or-rdinaci.

Minerva: A to si myslíš, že mi od migrény pomůže nějaký šarlatán?

Zeus: Víš co, já se tu pr-ro tebe můžu r-roztr-rhat a ty mi pořád jenom nadáváš do zr-růd! Sama jsi hyster-rická zr-růdička! Je to domluveno na desátou r-ranní. Jestli tam nepřiđeš, už se na tebe vykašlu. A Hélia nech na pokoji. Buďto jdi za Asklépiem, nebo si pomoz sama. Ale to, jak vidím, nedokážeš.

Minerva se rozplakala. Neustálý tlak v hlavě jí nedovoloval mluvit bez rozhořčení. V myšlenkách se jí zračila něha, ale jakmile promluvila, jako by chrlila oheň. Přitom si jen přála vychrlit ze sebe migrénu. Myslí to se mnou dobře. Poslechnu ho, nemám co ztratit. Jen vlastní hrdost. Ale co na té mi záleží, když mě hlava tolik bolí, zakončila odevzdaně Minerva svůj vnitřní monolog. „Nikam nepůjdu, tyrane! Myslíš si, že budu hopsat, kam mi poručíš?!” odpověděla Diovi. S hrdou bradou se otočila na zrohovatělé patě. Šinula si to k otevřeným dveřím. Hrdě vyšla z pokoje a práskla těmi mohutnými dveřmi za sebou. Jen co unikla otcově očím, hrdost byla tatam. Shrbila se do postoje osmdesátileté smrtelnice, zkrabatila čelo a plakala. Došourala se do své ložnice. Zavřela se do mahagonové skříně a schoulila se do tvaru Ariadnina klubka. Bylo šest ráno, pak sedm, osm, devět. Minerva stále plakala.

Slunce v Athénách už dávno stálo na obloze. Seřídilo sluneční hodiny na X. hodinu. Dochvilná Minerva postávala přede dveřmi vedoucími k její poslední naději. Čekala na o něco méně dochvilného Asklépia. Černé vlasy měla pečlivě stažené do drdolu. Vytáhla si z nich malý hřebínek se zrcátkem a pozorovala se v něm. Už neplakala, ale její smutek nezmizel. Celý obličej měla napuchlý od breku. Vzdáleně připomínala nafouknutého

čtverzubce. Přemýšlela, jestli by nebylo lepší navštívit Asklépia jindy. Až bude vypadat lépe, jako bůh, nebo alespoň jako člověk. Než stačila věci promyslet do důsledku, dveře do ordinace se začaly skřípavě otevírat. Minerva poněkud zmateně zabodla hřebínek zpátky do vlasů. Nesmí mě vidět, jak se prohlížím v zrcátku. Ještě by si myslel, že si nejsem tak docela jistá svoji krásou, že si to musím ověřovat, zděsila se Minerva. „Pojďte dál, Minervo. Snad nečekáte dlouho?“ přivítal Asklépion srdečně bleskometnou bohyni. „Ale vůbec ne, zrovna jsem přišla,“ odpověděla prostoduše Minerva. Několikahodinový pláč ji vyčerpал. Síla i chuť setrvávat v roli hrdopýška byla tatam. Podala lékaři ruku na přivítanou. Přitom se rozhodla pohlédnout mu přímo oči a najít v nich útěchu. Asklépionovy oči ale zrovna hleděly kamsi do prázdna za jejími zády. „Prosím,“ vyzval lékař Minervu do své ordinace ještě jednou.

Znejistělá bohyně vešla do prostorné místnosti a posadila se na kamenný sloup. Byl zmenšeninou jednoho z těch nádherných korintských sloupů podpirajících Olympieion. Zeus ho pro Asklépia nechal vyhotovit jako dík za jeho lékařské úspěchy. Lékař byl na něj tuze pyšný. Sedl si na sloup hned vedle ní. Láskyplně chladivý sloup pohladil. „Já nejsem jeden z těch lékařů, které znáte a kterým nedůvěřujete, slečno Minervo,“ zahájil svůj obšírný proslov. Nečekal na Minervinu reakci a hned pokračoval dál. „To, co dělám, není léčba medikamenty. Léčím hypnotickým spánkem. To znamená, že Vy se mi tady položíte na záda, a já Vás na hodinku uspím. Nasměřuji Vás tam, kam potřebujete, ale je jen na Vás, jak se situace v daný moment chopíte. Nekoukejte na mě tak podezíravě, Minervo. Věřte, že nejste mým prvním skeptickým pacientem. Ale je důležité vědět, že základem pro úspěšnou léčbu je naprostá důvěra k této hypnóze. Důvěra ke všem, se kterými se v přechodném světě setkáte. Cokoliv Vám od nich bude navrhnuo, přijmete. Musíte věřit, rozumíte? Koukněte přece, kolik lidí se už u mě hypnózou vyléčilo,“ řekl Asklépios a levačkou poukázal na protější stěnu. Byla celá pokryta slovy upřímných děků a podpisů od pacientů nejen z Athén, ale i z Kypru a celého Peloponéského poloostrova. „A podívejte, kolik z nich se nevyléčilo,“ řekl šibalsky, a stočil prsty levé ruky do tvaru nuly. Minerva se nervózně pousmála. Asklépionův přístup k léčbě se jí nelíbil a hypnóza ji až hypnoticky odpuzovala. Jako bohyně se mohla teleportovat, měnit hlasy, kostýmy, i lidské životy. Ale hypnóza jí byla příliš cizí. „Tak začneme?“ zeptal se nedočkavě Asklépios. „Nemáme zase tolik času na přemýšlení, slečno. Ve dvanáct mi přijde další pacient, víme?“ dodal koukaje na sluneční hodiny. „Víte, nerada bych Vás urazila, ale moc té Vaší hypnóze nevěřím. Kdyby tu byla nějaká bylinka, která by mi mohla bolest hlavy alespoň částečně zmírnit, stačilo by mi to. Nevěřím,

že – co to pro Dia jíte?!” zbroceně přerušila své výmluvy Minerva. Po dlouhé době se přestala zasněně dívat na protější stěnu, a přesměřovala zrak na Asklépiova ústa. Chroustal cosi černého a hranatého. Mělo to tvar neforemného, úzkého kvádru a při každém lékařově chroustnutí to vydávalo zvuk lámajících se kostí. Vypadalo to zkrátka jako dávno vyoraná hrouda hlíny. „Promiňte, jsem to ale neomalenec. Dejte si. Jmenuje se to čokoláda, moc dobrá věc. Jeden pacient z daleka mi přivezl khakhaové boby, či jak tomu u nich říkají, a naučil mě z toho vyrábět tenhle pamlsek. Pohladí to na duši. Sluníčko potom pak vždycky nějak víc hřeje,” rozvyprávěl se lékař nadšeně a ulomil Minervě kus ze své čokolády. Nevoní to jedovatě, pomyslela si Minerva, a po lékařově způsobu uchroustla kus neznámé pochutiny. „Páni, to je něco,” zaradovala se a kousla si ještě jednou. No možná dvakrát. Či třikrát? Čtyřikrát. Pětkrát. Šestkrát. A tak dále. Do minuty snědla všechnu čokoládu v ordinaci. „Asklépie, musím Vám poděkovat. Ta Vaše čokoláda není delikátní jen svou chutí. Představte si, přestala mě bolet hlava. Prosím Vás, posílejte mi toho tři kila týdně nahoru na Olymp, ano?” s úsměvem sdělovala lékaři. „Počkejte, Minervo, to není jen tak. Má to jednu velkou nevýhodu, hrozně se po tom –” snažil se cosi zásadního vysvětlit Asklépion, ale Minerva ho nenechala domluvit. „Děkuji Vám, moc Vám děkuji,” nadšeně vykřikla a vyběhla z ordinace na čerstvý vzduch. Slunce po požití čokolády opravdu hrálo nějak víc a příjemněji. Připadám si jako bezhlavá Amazonka, pomyslela si Minerva, kterou už ani trochu nebolela hlava. Nemohla uvěřit tomu, že je možné mít hlavu a přitom ji fyzicky necítit. Celé dny se ohmatávala a ujišťovala se, že jí hlava na krku stále trní.

Po třech měsících a 36-ti kilech snědené čokolády byla Minerva dočista k nepoznání. Půvabné křehké tělo se jí zakulatilo do symetrické koule. Pokud její uplakaný obličej kdysi připomínal nafouknutého čtverzubce, teď o jejich podobnosti nebylo pochyb. Nejen obličej, ale i celé její tělo jako by mu z oka vypadlo. Bleskometná bohyně si z toho ale nic nedělala. Dokud měla dostatečný denní přísun čokolády, dobrá nálada ji neopouštěla. Migréna si hleděla svého a Minervu neobtěžovala. Nic jiného pro ni nebylo důležité.

Nedocházelo jí, jak svojí náruživou čokofilií ničí Asklépionovi život. Věhlasný lékař si kvůli ní musel zkrátit své ordináční hodiny, aby byl schopen vyrábět dostatečné množství čokolády. Jeden čas dokonce pomýšlel na profesionální dráhu výrobce čokolád. Svoji ordinaci chtěl přetvořit na malou továrnu. Vyrobené čokolády by pak mohl každý všední den prodávat na Monastirakiho náměstí. V den, kdy se definitivně rozhodl pověsit svoji lékařskou profesi na hřebík, svěřil své plány Minervě. Ta si

jeho plán v ordinaci mlčky vyslechla a vrátila se na Olymp. Ještě téhož dne dostal Asklépios přímo z Olympu psaní. Stálo na něm: "Zákaz prodeje čokolád pod hrozbou smrti. Čokoláda je zapovězena a povolena pouze pro Minerviny léčebné účely. Vlastnoručně, Zeus." Asklépios se Diovy výhrůžky zalekl. O čokoládě nikomu neřekl a dál poslušně zpracovával kakaové boby výhradně pro Minervu. Je zřejmé, že se lékař o čokoládě nikomu ani slůvkem nezmínil. Jak jinak by mohli evropští smrtelníci dodnes věřit, že se jim čokoláda poprvé dostala na chuťové pohárky až v 16. století.

Dana BERANOVÁ

RODOKMEN

Zavřené dveře
ani vzdor
neukončí ten dávný vzor
větvičího se stromu
a my v něm
Není nám souzeno
přestřihnout rodokmen

DVĚ SRDCE

Dvě srdce
jeden dech
Pak odloučení
provází sténání a krev
a výkřik
který mění
únavu, vyčerpání
na touhu chránit
to malé uvnitř pleny
Teď vlčice
je symbol matky-ženy

„Mám radost, pokud lidem přinášíme radost!“

ROZHOVOR – OLDŘICH NĚMEC

Když přijížděla babička Boženy Němcové na Staré bělidlo, bylo jí prý 54 let. Mému kamarádovi z dětství, frontmenu skupiny Řehečské kvarteto, bývalému poslanci, humoristovi a příležitostnému autorovi (mimočodem nositeli ceny Řehečský kohout) Oldřichu Němcovi bude právě na startu roku 2016 zase o rok víc. Tentokrát to bude významnější, neboť mu na dveře zaklepe (snad moc neprozradím) „šedesátka“. Věk, kdy muži dříve odcházeli do důchodu. Ale Olda mi připadá, že se vůbec nechystá do důchodu, že má plno plánů, nápadů a cílů, nakonec v Řehči staví dům!

A tak bylo to jeho významné životní jubileum příležitostí k vyzpovídání.

- Oldo, tak nejprve si dovolím jménem Sdružení rodáků a přátel Řehče popřát hodně zdraví, štěstí, pohody, optimismu a elánu do všech tvých aktivit. Jak moc se cítíš mladý? A představoval sis, co všechno dokážeš za šest desítek let? Říká se, že muž má postavit dům, zplodit syna a zasadit strom, jak jsi na tom ty?

Tak především děkuji, Václave, že sis na mne vzpomněl s gratulací. Ono je to většinou tak, že mi známí, příbuzné někdy nevyjímaje, přejí až tak týden po novém roce, neboť jsou ještě rozjaření ze silvestrovského klání. Cítím se poměrně fajn i s ohledem na ten již slušný věk... No, vůbec jsem v mládí netušil, co vše mne v životě čeká, to asi nikdo. Zda jsem něco dokázal, zejména pro okolí, to musí posoudit jiní.

Co se týká onoho rčení – jeden byt v Liberci jsem opravil, další část domu v Chrastavě upravil, téměř vlastníma rukama další dům postavil (v Chrastavě), takže nyní mě čeká dokončit domek v Řehči, čímž budou mé budovatelské vášně zcela naplněny... Stromů jsem zasadil nepočítaně a doufám, že ještě několik zasadím v Řehči. Jen toho syna mi osud nedopřál... Ale mám tři pěkné šikovné dcery, a když spočítám vnučata, tak od nich mám celkem pět vnuků a jednu vnučku, takže příroda mi to vrací přes dcery.

- Ale ohlédněme se zpátky, vím, že se s tebou život v mládí nemazlil. Jak se říká, všechno zlé, je na něco dobré. Co ti vlastně mládí dalo? Jak moc se na tobě podepsaly prázdniny v Řehči?

Na to horší v životě se vzpomíná míň než na ty hezčí chvíle... Nemazlil, to je pravda. Bráchovi byly necelé čtyři a mně necelých sedm, když nás tragicky opustila maminka. Poté jsme byli šest let v dětském domově, dva roky v Potštejně a čtyři roky ve Vrchlabí.

Co mi tedy mládí dalo? Především touhu překonávat překážky. Pak také vážit si maličkostí, a mít v sobě vždy trochu té pokory a skromnosti. To je ta tzv. zpětná vazba. On si člověk musí v tom negativním vždy najít nějaká pozitiva. Takže těch šest let bylo takové zocelení ducha...

A prázdniny v Řehči? To byl vždycky balzám na duši a my s bráchou jsme se na těch čtrnáct dní těšili celý rok. Pěkné zázemí u babičky, dědy a tety, naši dva bratránci, spousta kamarádů včetně tebe, Zdeňky a Bohunky... To bylo vždy zážitků. Včetně těch řehečských olympijských her. A ne, že bychom byli jen hodní, to ne. Ale za nás to vždycky tak trochu „slízlí“ domácí Libor s Vládou, my jsme přece byli na prázdninách, ne? A pak také vzpomínám na ty pěkné plesy v Úlubicích, tvoje sestry jsme vždy doprovázeli domů do Řehče.

- Myslím si, že jsi velmi pracovitý člověk. Nakonec jsi dokázal vystudovat vysokou školu a stal se i poslancem. Jak na toto období života vzpomínáš? A máš pro nás nějakou veselou příhodu z parlamentu? Jak se s odstupem díváš na tu dobu, setkáváš se s lidmi z politiky? A šel bys do toho znovu?

Na poslancování vzpomínám trochu s nostalgií. Byla to meta, kterou jsem si vytýčil po vstupu do veřejné správy. Víš, ono to nebylo jednoduché. Osmnáct let jsem pracoval na chemické úpravně jako elektrikář, z toho jsem rok mistroval. Po útlumu těžby uranové rudy jsem se poohlížel po něčem doma a nakonec jsem zakotvil v Chrastavě, kde jsem prožil přes třicet let, na obecním živnostenském úřadě. Po roce jsem byl jmenován vedoucím kanceláře starosty. Byla to mnohdy náročná, ale pěkná práce. V té době jsem se stal předsedou libereckého krajského výboru sociální demokracie, a po ustavení krajů jsem vyhrál výběrové řízení na přednostu libereckého okresního úřadu. Následně jsem získal druhé místo na krajské kandidátce sociální demokracie do Sněmovny. Získali jsme tehdy, v roce 2002, tři místa za kraj. Byla to pro mne velmi hektická doba.

Veselou příhodu? Ono jich tam moc nebylo. Ale jedna věc mi utkvěla v paměti. Tehdy jsem přes podvýbor pro státní vyznamenání navrhoval na státní vyznamenání zpěváka Karla Gotta. Sněmovnou to neprošlo. Tak jsem zorganizoval podpisovou akci, a návrh směrem k tehdejšímu prezidentu Klausovi podepsali i někteří ti, co pro to na plénu nehlasovali. Mistr stejně to vyznamenání tehdy nedostal, dočkal se ho až za několik let. A tenkrát mne oslovilo německé ARD (televize a rádio). Seděli jsme u kávy na hlavním libereckém náměstí, oni mluvili česky a líčili, jak rozhovor se mnou poběží po celém Německu, a prý – tady to kousek od hranic určitě chytíte také. Tak jsem jim odpovídal, že jsem sice Němec, ale i kdybych onu stanici chytil, nerozumím ani slovo. Tehdy jsme se tomu u kávy srdečně zasmáli.

Mám i pro mne trochu smutné poznání... Ještě na Okresním úřadě v Liberci jsem připravoval novelu zákona č. 36/1960Sb., o územním členění státu. Tuším, že to byl sněmovní tisk č. 29. Byla rozjetá druhá etapa reformy veřejné správy, a smyslem mého návrhu bylo sjednotit uspořádání institucí v rámci nových samosprávných krajů. Návrh jsem řádně podal, a následně mi to smetl náš poslanecký klub. Nebyl vůbec zájem se tím zabývat. A důsledek? Dodnes s tím nikdo nic neudělal, a tak např. Krajský soud v Ústí nad Labem má v Liberci pouze svou pobočku, není to tedy tak, že by v Liberci byla plnohodnotná instituce krajského soudu.

Nejsem přesvědčen, zda bych do toho znovu šel. Dalo to spoustu úsilí přesvědčit ve stranických primárkách své kolegy, je to vždy trochu boj o

moc, a hodně sehrávají roli zákulisní vyjednávání, to je ve všech partajích. Navíc jsem dnes bezpartijní.

S lidmi z politiky se někdy potkám, s některými napříč politickým spektrem si píšu na facebooku. Při květnové návštěvě prezidenta Zemana v Ralsku, kde pracuji v pozici tajemníka MěÚ, jsem měl možnost pohovořit třeba i s Milošem Zemanem, se kterým si léta tykáme. Zde to bylo také humorné, když jsem nejdříve, přicházejíce s kronikou města, použil dle protokolu nařízené oslovení „vážený pane prezidente“ a vzápětí k tomu dodal „milý Miloši“ (kancléř na mě kulil oči a ochranka se naopak usmívala).

Ostatně, hráli jsme Miloši Zemanovi jako Řehečské kvarteto při otevření regionální kanceláře v Liberci, písničku jsme nazvali „Píseň pro Zemana“, a v podstatě mu poslední slokou „předpověděli“ jeho prezidentskou budoucnost:

Autobusem Zemák objedťte města,
ukážte všem lidem, že nejde jen o gesta.

//: Muž jste přece zralý,
ať Vám slouží zdraví,
vždy v dobré náladě,
příště na Hradě... ://

Celý náš text, který složil můj brácha Zdeněk, najdeš někde na stránkách www.kvarteto.rehec.cz, tuším, že to bylo někdy v lednu 2010.

- Tvůj život je spojen i s kulturou. Pamatuji se ještě jako dítě, že jsi v době dospívání napsal povídku o opravě pračky. Možná bych to doma ještě někde našel. Takže byla kultura pro tebe takovým tím únikem z reálného života? Měl jsi čas na hraní, psaní a další aktivity?

Vidíš, to už ani nevím... Pokud to najdeš, rád si to přečtu. Je pravda, že na opravně elektrospotřebičů jsem svoji profesní kariéru začínal. Byla to pěkná práce...

Ano, kultura pro mne byla tím únikem z reálného života. V Potštejně jsem ještě s kamarádem, tehdy jsme chodili do třetí třídy, chodil hrát maňáskové divadlo do „malého“ (předškolního) dětského domova, kde byl umístěn můj brácha. Ve Vrchlabí jsem chodil od začátku do ochotnického souboru, a strašně rád vzpomínám na pana Zavorala, který nás vedl, a který mi velmi rozuměl. A kdyby mi tehdy neukradli housle, které mi po sobě táta přivezl do dětského domova, a já už byl přihlášen na LŠU, mohl jsem dnes umět možná právě na ně, což je dodnes moje velká vášeň housle aspoň poslouchat.

Později, již v učňovských letech, jsem hrál ochotnické divadlo

v Chrastavě, také později recitoval, a dodnes svůj přednes využívám třeba jako oddávající zastupitel v Chrastavě.

- Pak přišla Řehečská slepice a váš slib (tvůj a bratrance Liboslava Kučery), že složíte první řehečský muzikál. Představoval sis, že odstartujete činnost Řehečského kvarteta, které za 10 let vstoupilo do povědomí nejen v regionu? Nebo to byla jenom recese?

Vůbec, ani trochu jsem si další vývoj nepředstavoval. Řehečské kvarteto vzniklo díky Řehečské slepici, a tedy i díky tobě, Václave... Libor se začal asi před dvanácti lety učit na chromatický akordeon, a já ho dodnes obdivuji, že to dokázal. Pak byl ten „slavný“ slib o řehečském muzikálu, a v dalším roce, tuším 2005, jsme již účinkovali na Slepici. Tehdy jsme měli asi dvě tři písně s vlastními texty a mně se třásly ruce i kolena... Tenkrát to byla opravdu taková recese, ale nás to začalo bavit. Vlastně s Liborem jsme takoví otcové zakladatelé. Pak se připojil brácha Zdeněk, chvíli moje dcera Jana, a mělo to svůj vývoj s různým obsazením až do dnešních dnů.

Na ty začátky ŘQ vzpomínám strašně rád, a vidíš, letos jsme oslavili již desáté výročí své činnosti.

- Složení ŘQ se občas měnilo, ale jádro zůstává. Tedy ty, brácha Zdeněk a bratranec Libor. Nemáte občas ponorkovou nemoc? A co brácha Zdeněk, jsi pro něj autorita jako starší a zkušenější bratr nebo si jako dvorní textař prosazuje svou?

Dokážeme si i pěkně vynadat, ale je to vždy v zájmu Řehečského kvarteta. Ale jinak všichni spolu vycházíme velmi dobře. Co se týká bráchy, dnes mu již necháváme na texty volnou ruku, on vždy s něčím překvapí... Vážím si ho, že mu to tak pálí a dokáže svým textem upoutat i rozesmát. Prostě to umí nejlíp z nás. Jestli jsem pro něj autoritou, to já nevím. Ale respektujeme se navzájem.

Libor se spíš stará o tu uměleckou stránku a já, mnohdy společně s Liborem, o to sjednávání vystoupení a organizaci okolo. Důležitá je ta věc, že my se nikomu nepodbízíme, a pokud jsme osloveni, snažíme se vyhovět. Ale třeba vloni jsme museli, bohužel, pět nebo šest vystoupení z různých důvodů odmítnout, zejména časových.

Považuji ŘQ za jedno ze svých dětí... □

- Nazpívali jste mnoho písní, vydali několik CD. Když s vámi občas „pobrukuju“, tak si říkám, jak si všechny ty texty pamatujete? A to každým rokem přidáváte další písničky. A máš nějakou svoji oblíbenou, kterou zpíváš tak nějak „od srdce“?

Vydali jsme celkem dvě CD. Osobně jsem pyšný na to první s názvem „Kolotoč“, které bylo nahráno v roce 2008 v Praze u kamaráda v obýváku, kde polovinu místnosti mu zabírá aparatura. Druhé s názvem „Cestou necestou s ŘQ“ bylo nahráno v roce 2012 v Izraeli. A poslední CD a první DVD jsme nahráli u příležitosti desátého výročí naší činnosti v roce 2015, na obou se nyní ještě pracuje a předpoklad vydání je do konce tohoto roku.

Oblíbených interpretů a písní mám víc. Kromě Karla Gotta mám moc rád také kapelu Patrola Šlapeto, a minimálně jednou za rok jedu na jejich koncert, říkám tomu studijní cesta. Oni jsou výborní. Letos opět navštívím jejich adventní koncert v Semaforu. Takže třeba „Ku Praze uhání vlak“, „Ručičky, nebojte se“ nebo „Lidičky, já mám rád pivo“. A bylo by jich víc, zejména od Karla Hašlera. Z našich textů je to určitě „Festivalová“ a „Čertovská“, obě složené k festivalu Jičín – město pohádky. Pěkná píseň je „Kumburskej zámeček“, „Slepička kropenatá“, ale mám rád i spoustu dalších, takových těch lidovek - odrhovaček. Lidé to mají také rádi.

- Děláte svou práci dobře, je mi hezky u srdce, když vás vidím na jičínském festivalu pohádky, lidi tleskají, smějí se a já si říkám, že to je taková ta malinká i moje zásluha, že jsem tenkrát ten váš plamínek pomáhal rozhořet. „ŘQ“ se dostalo i za hranice. Můžeš čtenářům říct, kde všude jste hráli a s jakým úspěchem? A jaké máte další cíle a představy o směřování kvarteta?

Však jsem ti říkal, že bez Slepice a bez tebe bychom nebyli... Díky tobě jsme dokonce hráli dvakrát v Praze v kavárně Symbiůza. V Praze jsme vlastně hráli celkem čtyřikrát, to když Libor vydal svoji povídku v knížce „Literáti na trati“, tak jsme dokonce hráli ve vládním salóňku na Wilsonově nádraží při křtu knížky, kterého se zúčastnil např. i sexuolog Radim Uzel. A letos na podzim jsme tam byli znovu při křtu druhého sborníku.

Dáváme přednost zejména Jičínsku, ale hrajeme všude tam, odkud nás osloví – namátkou třeba Brniště, Mimoň, Kuřívody, Dolní Bousov, Jablonné v Podještědí, Praha... Jsme rádi mezi lidmi, takže nám svědčí masopusty, vernisáže, a různé příležitostné akce.

V zahraničí to byl doprovod jičínských veteránistů v Kamniku ve Slovinsku, s městem Jičín jsme byli v Německu v Erbachu na Erbacher Wiesenmarkt, a naposledy v roce 2012 v Izraeli, kde jsme díky našemu kamarádovi Pavlu Korenovi, výbornému akordeonistovi, který s námi každé léto hostuje, hráli na pěti oficiálních koncertech bývalým terezínským vězňům českého původu.

- Z příležitostných společných vystoupení s Vámi vím, že je to

příjemný a povznášející pocit, rozdávat lidem radost, nakonec třeba v Domově seniorů v Jičíně, kde nás už vyhlíželi, ale co tobě to „producírování se před lidmi“ přináší? Jsi exhibicionista?

Co mi přináší? Především duševní pohodu a jakési uvolnění. A potom mám radost, pokud si lidé zazpívají s námi, proto se snažíme hrát a zpívat především lidovky, které lidé znají. Nemyslím, že bych byl exhibicionista, je to společné dílo, společná zábava, a kolektivní sehrání. A jak říkáš – mám radost, pokud lidem přinášíme radost. A naší víscé snad ostudu neděláme...

-Jak stíháš všechny svoje aktivity? Stavět dům, chodit do práce a ještě vystupovat s ŘQ?

Je pravda, že někdy je těžké ten čas rozdělit na práci, stavbu domu či spíše organizaci stavby, a ŘQ. Ale dá se to. Člověk musí umět hospodařit s časem, a to snad umím.

- A máš aspoň občas čas sednout si s knihou a číst? Protože jsme především literární časopis, tak se musím zeptat, jestli máš své oblíbené autory? A vzhledem k tomu, že vystupuješ s tělesem, které má ve vínku humor, češ spíše vážnou literaturu, detektivky, nebo hledáš inspiraci u kolegů humoristů?

Tady se trochu stydím. V mládí jsem přečetl spoustu knih různých žánrů. Mými oblíbenými autory jsou Alois Jirásek, Alexander Dumas, Victor Hugo, Karel May a třeba i Agatha Christie. Ale také třeba Božena Němcová a Jiří Žáček. Teď moc nečtu, nemám na to čas. Ale vlastním spoustu nepřečtených knih, a proto sním o velké knihovně ve svém domečku v Řehči. Takže na důchod to určitě vylepším...

Tak jako dodnes neznám noty, tak si vůbec nepamatuji vtipy. Rád se jim však zasměji, jsou-li skutečně vtipné.

- Většinu života jsi prožil na Liberecku, ale pořád tě to táhne do Řehče. Proč právě tam?

Vždyť chybělo málo, a já jsem se v Řehči málem narodil. Moje teta Vlastička se na Silvestra 1955 vdávala, a hostinu měli doma. A k večeru týž den odvezli moji maminku právě z té svatby v Řehči do Jičina do porodnice, kde mne hned druhý den porodila. Takže stačilo opravdu málo...

V Řehči jsem prožil nejkrásnější chvíle svého mládí a právě zde chci k podzimu svého života zakotvit. Mám k této vesničce hluboký srdeční vztah a vlastně celý život se za Řehčáka považuji. A jsem přesvědčen, že

právem.

- Máš nějaký svůj nesplněný sen? Co bys chtěl ještě v životě všechno stihnout?

Každý člověk má nějaký nesplněný sen. Mám jich několik, ale některé si nechám pro sebe. Již více než rok říkám, že se budu učit na housle, ale nevím, nevím... V tomhle věku už to asi nedoženu. To je jeden z mých, zřejmě již nikdy nenaplněných, snů.

A co bych chtěl stihnout? Je to vše odvislé od zdraví, které zatím slouží. A pokud to tak ještě nějaký čas zůstane, chci se hlavně dožít toho, až vyrostou moje vnoučata. Dokončit baráček v Řehči. A rád bych ještě pár let působil v našem ŘQ po boku mých kolegyně a kolegů, dokud mi to půjde aspoň trochu zpívat. Duševně mne to uspokojuje.

Tak ať se ti všechny sny a přání splní!

Václav

Oldo, mám pro tebe malý dárek! Já tu povídku o opravě pračky opravdu našel! Takže je tady, trochu můžeš vzpomínat. A čtenáři vezměte v potaz, že autor byl v té době teenagerem, i když tenkrát se spíš říkalo mládežníkem. Ale ta povídka, i přes celou řadu dobových reálií dávno zmizelých v propadlišti dějin, má stále svoji humornou úroveň. Tak si ji, milý Oldřichu – oslavenče, užij!

Tvůj Václav

Oldřich NĚMEC UDĚLAL JSEM POŘÁDEK

Dal jsem si opravit pračku... Asi se zeptáte: A co nám je po tom, že vy jste si dal opravit pračku? To je přece normální.

Dal jsem si opravit pračku, máte pravdu, nic nenormálního na tom není. Mám však doma ženu. Co pravíte? Že vy také? Po tom zase mně nic není. Já mám doma ale ženu a ta stále mění poklidný život naší rodiny – kvůli pračce – pomalu v divadelní tragikomedii.

Jednoho dne jsem i já uznal, že hromada prádla v koupelně stoupá stále výš. Vypravil jsem se proto pozeptat, jak jsou daleko s opravou. Vstoupil

jsem do vkusně upravené prodejny a hned jsem si řekl, když mají na tento luxus, pračka musí být jistě hotová. Vytáhl jsem lístek a zeptal se paní za pultem: „Prosím vás, před pěti měsíci jsem dal do opravy pračku. Jdu náhodou kolem, a tak jsem si řekl, že se pozeptám.“

Paní se podívala na lístek, potom otevřela velkou tlustou knihu a po chvíli pravila: „Máte smůlu, pane, ještě je v opravě. Přijďte asi za týden.“

Slušně jsem poděkovala jen se v duchu zeptal, co mi řekne doma žena. Přijala mou zprávu chladně a suše konstatovala: „V sobotu pereme, vlastně já vařím, ty pereš!“ Mlčky jsem přikývl a doufal jsem, že si to můj drahoušek rozmyslí. Leč nerozmyslel.

V sobotu ráno jsem si proti svému zvyku přivstal, zatopil pod kotlem a připravil valchu. Vzal jsem tedy valchu a po jistých maličkostech jsem se dal do praní.

Uplynula hodina, pln napětí jsem vrhl zrak na hromadu prádla. Nezmenšila se. Uplynula další hodina a potom třetí. Nyní jsem to již nevydržel, narovnal svá záda, oblékl jsem se a nedbaje na zmatené otázky ženy, vyšel jsem na ulici.

Vtáhl jsem do svých plic, na kterých byla usazena vrstva pracích prostředků, mocným dechem čistý vzduch a vykročil. Za prapodivných myšlenek jsem došel k opravě a umínil si, přes svou mírnou povahu, udělat pořádek. Zmateně jsem zdvihl oči k velkému papíru a četl: PRO NEMOC ZAVŘENO. POSLOUŽÍ VÁM PRODEJNA NA NÁMĚSTÍ!

Vydal jsem se tedy na zmíněné náměstí a vyhledal krámek, do kterého jsem vstoupil.

Za pultem mě přivítala paní a otázala se mě, co si přeji. Vysvětlil jsem jí svou situaci. Soucitně potřásla hlavou. Řekla, že mi nemůže pomoci, neboť pračka je stále v opravě. Se slzami v očích jsem se otázel, jestli mi nedává žádnou naději.

„Ale počkejte. Zajděte si zpátky k naší sběrně a ve dvoře máme dílny, obraťte se na pana mistra!“

Po dlouhém hledání na dvoře jsem konečně našel dílnu. Malé nenahozené domky, na dvoře spousta dřeva, železa... neutěšený pohled. Však přeče jen jsem vstoupil.

Z hustých pavučin vystupovalo několik pracovních stolů. Okna skýtala pohled na nudné pracovní prostředí. U kamen rozpálených do červena se choulilo asi dvanáct těl oblečených v montérky. Nikdo si mě nevšímal, neboť polovina četla noviny a zbytek kouřil a díval se do blba. Nesměle jsem se zeptal, kde mám hledat pana mistra. Byl jsem odkázán na další dveře. Zde mi bylo řečeno, že mistr šel na svačinu. Čekal jsem chvíli – skoro hodinu. Nakonec se mistr objevil a vyslechl mě.

„To půjde, milý pane, těžko.“

Stydlivě jsem mu vsunul do ruky stočený zelený papírek.

„No snad by to šlo. Přijďte za dvě hodiny.“

Odešel jsem tedy na pivo a za dvě hodiny se vrátil. Pračka byla opravena!

„Vystavíme účet,“ řekl mistr a začal psát. Napsaný účet jsem přečetl: 831,50 Kč. Zamotala se mi hlava.

„Snad se vám to nezdá moc?“ vyjel na mě pan mistr. „Buďte rád, že to máte tak brzo hotový.“

Vyplatil jsem tedy částku 831,50 Kč, naložil si pračku odevzdaně na záda a odešel.

Domů jsem se s pračkou dostal až pozdě odpoledne. Žena mě dala již hledati Veřejnou bezpečností a ochránci pořádku byli velice udiveni, vidíce mě klesajícího pod pračkou.

„Tak vidíš, že to jde. Na všechno se musí došlápnout!“ pochválila mě žena a já jsem byl rád, že jsem udělal v této věci pořádek.

Renáta ŠŤASTNÁ

Ve dvou ...

Seděla proti mně jako hromádka neštěstí. Její oči ztratily lesk a jiskru, vráska na jejím čele se prohloubila ještě víc.

„Nemrač se, holka,“ říkám jí. Po tvářích se jí rozkutálely velké slzy a bolest, kterou v sobě má byla hmatatelná.

„Nechápu to,“ zavzlykala. Pak bylo dlouho ticho. Polykala slzy a rychle dýchala, sklíčená, nešťastná. „Bylo to nejkrásnějších pět měsíců v mém životě. Proč musely skončit?“ Bezradně jsem krčila rameny. Nevím. Třeba někde udělala chybu. „Třeba jsem někde udělala chybu,“ přečetla mou myšlenku. „Určitě jsem udělala něco špatně.“ Zadívala se na zapadající slunce. „Každá vzpomínka je jako bodnutí nožem. Byl pro mě ideální. Smáli jsme se stejným věcem, rozuměli si, uznávali stejné hodnoty, zpívali spolu. Byl pro mě vším, celým světem, ostrovem na který jsem chtěla doplout a zůstat tam napořád. Dával mi obrovskou sílu. Cítila jsem se s ním svobodná.“ Podívala se mi do očí a potichu řekla: „A potřebná.“

„Máš syna, ten tě potřebuje.“

„Já vím. Ale za pár let mě už potřebovat nebude. A já nechci umírat sama.“

„Cože?!?“

„Je smutný, když je člověk sám. A on mi taky říkal, že nechce a neumí být sám.“

„Co se stalo?“ zeptala jsem se.

„Zeptala jsem se, co se děje, že se chová jinak než dřív. Vybouchl.... A řekl, že se rozhodl, že bude sám. Asi jsem ho proti sobě poštvála sama svojí otázkou. Ale já nechci mít strach se svého partnera a pak se radši nezeptat jen proto aby byl klid.“ Její kalné, unavené, smutné a uplakané oči se na mě podívaly. „Nechápu to.“

„A co se doopravdy stalo?“

„Nevím,“ vykřikla. „Já nevím! Kdybych to věděla, nejspíš bych se chovala jinak. Kdyby mi řekl, že potkal někoho jiného, že už se mu nelíbím, že má... já nevím, velkej zadek, nebo cokoli co by mi dávalo smysl....“

„Co ti přesně řekl?“

„Že se rozhodl být sám a že se chce víc věnovat svým dětem.“

„To je ale pořádku.“

„To je absolutně pořádku. Ale stejně mi to nedává smysl. Já jsem mu v trávení času s dětmi vůbec nebránila, naopak....“ Vzdychla. „Ještě deset minut předtím mě objal a políbil. Přeci by mě neobjímal, kdybych mu byla odporná.“ Slzy se zase rozběhly po opuchlých tvářích. „V sobotu mi psal dobré ráno, lásko, v pátek, že mě miluje.... Proč? Přece se nemůže odmilovat během deseti minut... Proč?“ Zlomila se v pase v záchvatu pláče.

„Nebul, holka, na světě je spousta chlapů.“

„Já vím, ale já nechci spoustu chlapů. Já chci jeho, jen s ním můžu být šťastná.“

„Nikdo není bez chyby.“

„Já vím, sama jich mám spoustu.“ Najednou ji něco napadlo. „Měla bych se mu omluvit. Kdybych tak mohla vrátit čas...“

„Jenže to nemůžeš. Nikdo nemůže.“

„Kdybych mohla stát zase na začátku, udělala bych všechno jinak. A pak zavzpomínala na to, když se seznámili, jak byli u jeho přátel, jak rybařili, jak si ho oblíbila její rodina včetně syna, který to ovšem nedal moc najevo... Jak byly krásné večery při svíčkách a jak se uměl hezky smát, i vztekat. Jak ... „On mi dal to, co jsem nikdy předtím nenašla. Jistotu, klid. Je praktický, moudrý, rozumný, chytrý, hezký a má v sobě něco při čem se mi i teď tají dech.“

„Co to je?“

„Nevím, neumím to pojmenovat. Ale je to tak...“

„Svět není jenom růžovej.“

„Já vím, vždyť nám taky pořád růžově nebylo. Ale mluvili jsme spolu o všem a to je důležité. Říkal, že beze mě už nemůže a nechce být.“

„Kecy...“

„A že mě potřebuje a že je strašně rád, že je na světě někdo, kdo ho má rád a že jsem to já. A že to spolu zvládneme.“ Potom bylo zase dlouho ticho.

„Co budeš dělat?“

„Chtěla bych s ním mluvit. Ale on nechce.“

„Nechce tě, tak se s tím smiř. A co teda budeš dělat?“

„Budu čekat, třeba si jen potřebuje něco ujasnit. Třeba měl strach, že to nezvládne. Mohl mít iks důvodů o kterých neměl třeba ani odvalu mluvit.“

„Jak dlouho chceš čekat?“

„Počkám rok a den, do jedenáctého srpna a když přijde, přijmu ho s otevřenou náručí a nebudu se na nic ptát.“

„Jsi blázen!“

„Jsem. Ale co je to rok proti sedmatřiceti, které jsem čekala než ho potkám?“

„A co pak?“

„Pak budu ta nešťastnější holka na světě....“ Dokonce se pousmála a oči se rozzářily.

„Myslím co pak, když nepřijde.“

„Pak budu napořád sama a čekat, jestli třeba někdy náhodou...“ řekla smutně.

„Takový ponižování...“

„To není ponižování. To je naděje...“

„A co pak? Za rok?“

„Když nepřijde, tak budu čekat pořád, sama se potrestám za to, že jsem se blbě ptala a nedala mu prostor k životu. Jo to udělám.“

„Jsi cvok.“

„Asi jo, ale tys nezažila ty chvíle s ním, jak jsme sedávali u mě na balkoně, jak jsem byla pyšná, když jsme šla vedle něj, jak bylo nádherný když mi na chodníku řekl: „Líbej mě a kašli na lidi“. Jak jsme si utrhli každou volnou chvíli na společný oběd, jak mi psal, že se na mě těší, jak mu chybí moje tlapky, jak mi poslal po poslíčkovi krásnou obrovskou kytku, jaký byly nádherný večery s ním, jeho objetí, vůně, oči, hlas, smích...“

„Jsi praštěná.“

„Ano, jsem, ale taky zamilovaná a někdy mám pocit, že mi pukne srdce. Kam se podívám vidím ho, všude je se mnou, jeho fotku na stole mám pořád. Jakej skvělejš dělal šopák,“ hlas se jí zlomil a zase ty slzy.... „Jak byl pozornej, milej, prostě i když se mračil, já ho milovala. Pro jeho osobitost, víš?“

„Jsi blbá... Stejně je to jenom chlap, kterej neví co chce.“

„Jo, to možná jo, ale moje srdce patří jemu a já na něj budu čekat....“ A pak se zvedla a odešla.

(19.8.2009)

Renáta ŠTASTNÁ

Sběratelství

Jo, sběratelství, to je téma na úvahu! Přiznám se, že sběratelství je mi velmi blízké už od dětství. Sběratele mám ráda, znám jich mnoho a sama jsem jedním z nich. A tak mám i pochopení pro to, že se někteří tváří a chovají, jako by byli z jiného světa, pro jejich vrtochy a rozmary a docela dobře chápu tu touhu po novém úlovku, pro jehož získání jsou ochotni udělat prakticky cokoli a dokážu i soucítit s tím, koho potká smutný okamžik a o svoji trofej přijde. Zním ale i pár lidí, kteří pro tuhle, jak někteří z nich říkají exotickou, skupinu lidí nemají vůbec žádné pochopení. Celkem vzato, jim to ale vůbec nevadí, mají svůj svět a v něm si spokojeně žijí.

Na téma sběratelství si poslední dobou dost často povídám i se svým synem. A bývá to povídání leckdy únavné až otravné. Ne, že bych si s ním nerada povídala, naopak, miluju debaty s ním, nejednou mě překvapil svým názorem, nad kterým dospělý člověk, vzhledem k tomu, že je mu devět, jen nevěřícně kroutí hlavou. Ale tyhle sběratelské debaty pro mě nemají to pravé kouzlo, jaké byste čekali. Ondra totiž zřejmě propadl vášni nového druhu a během jednoho týdne je schopen pořídít si i čtyři nové kousky, které se v jeho sbírce krásně vyjímají. Škoda jen, že si je nemůže nikam vystavit. I když kdoví, časem třeba získá na věc jiný pohled a zaměří se směrem, který bude i pochlubeníhodný. Zatím to k vychloubání vsutku není. I když má sbírek několik, některé jsou i pěkně barevné, tahle jeho nejnovější se oproti jiným rozrůstá na můj vkus až nepřipustně rychlým tempem. A navíc je taková moc jednobarevná. Kdyby se tyhle kousky daly aspoň měnit. Ale tohle je zboží, které si může užívat fakticky jen on sám. I když o užívání v tom pravém slova smyslu taky nemůže být řeč. Přiznám se, že jsem dlouho nemohla přijmout, že se z mého Ondry stal sběratel. Avšak notně podpořen okolím se ve své kategorii drží jednoznačně na špici. A já, místo abych byla pyšná matka, tak zuřím, kudy chodím a snažím se ze všech sil, které každým dnem ubývají, mu tuhle jeho sběratelskou vášeň zatrhnout. A on, statečný chlapec, se zase dennodenně snaží moje úsilí zmařit.

„Proč?“ ptám se. „Proč další?“ On na mě upře ty svoje klučíči oči a hlesne: „Maminko, to bylo omylem.“ A pak mi předlouhé minuty popisuje, leckdy až rafinované, způsoby, jak se mu podařilo získat další zápis červenou propiskou do žákovské knížky. Nebudu říkat, jak se k jeho poznámkám stavím, to už není tak zajímavé. Ono nakonec i to, co jsem dosud řekla, je

víc smutné, než úsměvné. Ale vzhledem k tomu, že mu z narůstajícího množství logicky neplynou vůbec žádné výhody, a protože vím, jak on výhody miluje, pojala jsem vážné podezření, že se rozhodl, nasbírat mi praktický materiál k napsání této úvahy. S otevřeným srdcem a nevinnýma očima čekal, že mu budu poníženě děkovat, což se logicky nestalo. A tak doufám, že když viděl, jak jeho úsilí není po zásluze oceněno dobrým slovem ani v nejmenším, pochopil, že je na čase jít jinou cestou.

Raději bych psala o mé sbírce ubrousků, která se při každém stěhování z nepochopitelných důvodů ztenčila, až zmizela úplně, neznámo kam. Chtěla jsem se chlubit sbírkou cukříků, která roste i díky mým kamarádům, kteří mi ze svých cest vozí místo suvenýrů pytlíčky různých tvarů, barev a velikostí. Chtěla jsem nahlas obdivně žasnout nad pílí a systematickostí kamarádky Alice, která tu svoji sbírku již několik let krmí informacemi o vínech, která vypila, očichala, prohlédla a poválela na jazyku, aby si potom udělala co možná nejpodrobnější zápisky o svém poznání, jak obalu, tak obsahu lahve. Chtěla jsem opěvovat hotové muzeum starých radiopřijímačů našeho kamaráda Míly, kterému je práce koníčkem a hýčká si svoje staré krystalky s takovou něžností, že občas zahořím touhou být alespoň na chvíli jednou z nich. Chtěla jsem říct spoustu jiných věcí, ale copak se mi to sem všechno vejde?

**Krásné Vánoce a úspěšný rok 2016
všem příznivcům ČAJe
přeje
Václav Franc**

Václav TESLÍK NOVOPOHANSKÝ MALÍŘ

Kdyby ten malíř
uměl bdít
namaloval by něhu
a možná
a možná tak pestrou
jako když chromí
líbají
malby umučených
na stěnách kaplí
něhu tak pestrou
tak pestrou jako ctnost
s níž seznámila
víra
naděje
láska
na chvíli malou
chlapce
na chvíli malou
chlapec bděl
než se stal mužem
přísným
přísným mužem
domýšliví přísní
pyšní muži
se smějí

smějí se
smějí se chlapci
jenž není mužem
domýšlivým přísným
pyšným mužem
on je ještě chlapcem
s vírou
nadějí
láskou
až zestárne
stane se mužem
přísným
bude se smát
až zestárne vzpomene si
a vzpomínky znají
někdy
lécit duše mužů
můžu přísných
mužů bez naděje
mužů bez víry
mužů bez lásky
a protože malíř
neumí bdít
maluje muže beznaděje

2015

ČAJ pro chvíle pohody

č.111, prosinec 2015, ročník XIV

Vydáno 5. prosince 2015 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájků 1724, 509 01 Nová Paka

Franczub@seznam.cz

Grafická úprava titulní strany Jozev dŘevník Borovský

Interní tiskovina regionálních autorů Jičínska.

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!